

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją substancja deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych została wyłączona z zakazu zawartego w dyrektywie 2002/95/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie ograniczenia stosowania niektórych niebezpiecznych substancji w sprzęcie elektrycznym i elektronicznym⁽¹⁾ (zwanej dalej: dyrektywą podstawową).

Rząd duński podnosi, że zaskarżona decyzja zawiera błędy prawne z tego powodu, iż wyłączenie deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych od zakazu zawartego w dyrektywie podstawowej narusza przesłanki przyjęte w tej dyrektywie, ponieważ:

- odstępstwo to nie jest konieczne z uwagi na postęp naukowo-techniczny,
- Komisja nie wyłączyła z zakazu jakiegos szczególnego zastosowania deka-BDE, lecz substancję tą w ogólności we wszystkich zastosowaniach,
- Komisja nie dowiodła, że nie znaleziono możliwości zastąpienia lub wyeliminowania Deca-BDE w zastosowaniach polimerycznych, co powinna była uczynić
- Komisja nie przeprowadziła oceny, czy negatywny wpływ na środowisko, zdrowie lub ochronę konsumentów, jaki wynikałby z zastąpienia, byłby większy niż potencjalne korzyści dla środowiska, zdrowia lub ochrony konsumentów.

Ponadto Komisja oparła się na niezgodnym z prawem kryterium, mianowicie kryterium ogólnej oceny ryzyka wyłączonej z zakazu substancji deka-BDE. Poza tym decyzja obarczona jest istotnym błędem formalnym, ponieważ Komisja nie uzasadniła odpowiednio, dlaczego jej zdaniem spełnione zostały przesłanki wyłączenia deka-BDE w zastosowaniach polimerycznych z zakazu zawartego w dyrektywie podstawowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 271, str. 48.

⁽²⁾ Dz.U. L 37, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2006 r. — Mopro-Nord GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-6/06)

(2006/C 74/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mopro-Nord GmbH (Altentreptow, Niemcy) [Przedstawiciele: L. Harings i C. H. Schmidt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności pkt 25–27 decyzji Komisji z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej pomocy nr N 363/2004 (Dz.U. C 262, str. 5) w zakresie, w jakim opierają się one

na zapewnieniach udzielonych przez władze niemieckie, że wydatki, które zostały dokonane przed wydaniem przez Komisję zezwolenia na taką pomoc podlegającą pojedynczemu zgłoszeniu, nie mogą być przedmiotem pomocy w odniesieniu do premii inwestycyjnej (dodatek inwestycyjny),

- ewentualnie stwierdzenie w całości nieważności decyzji Komisji z dnia 6 września 2005 r. dotyczącej pomocy nr N 363/2004 (Dz.U. C 262, str. 5),
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2005) 3310 wersja ostateczna z dnia 6 września 2005 r. dotyczącą pomocy nr N 363/2004 na budowę zakładu rafinacji serwatki. Beneficjentem tej pomocy jest Mopro-Nord GmbH w Mecklenburg-Vorpommern. W zaskarżonej decyzji Komisja poinformowała Republikę Federalną Niemiec, że zgłoszona przez nią pomoc jest zgodna z prawem wspólnotowym. Skarżąca zarzuca decyzji przede wszystkim, że opiera się ona na zapewnieniach władz niemieckich, iż wydatki, które zostały dokonane przed wydaniem przez Komisję zezwolenia na taką pomoc podlegającą pojedynczemu zgłoszeniu, nie mogą być przedmiotem pomocy w odniesieniu do premii inwestycyjnej.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi, że ustalenia faktyczne dokonane przez pozwaną są nieprawidłowe. Poza tym zarzuca ona Komisji naruszenie obowiązku uzasadnienia w rozumieniu art. 253 WE oraz naruszenie zasady pewności prawa i określoności. Poza tym, wydając zaskarżoną decyzję, Komisja naruszyła także art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ oraz zasadę dobrej administracji. Ponadto, zdaniem skarżącej, zaskarżona decyzja narusza art. 87 ust. 3 lit. c) WE w związku ze wspólnotowymi wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa w sektorze rolnym⁽²⁾. Wreszcie skarżąca utrzymuje, że decyzja Komisji narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zakaz dyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 28, str. 2 oraz Dz.U. 2000, C 232, str. 19.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2006 r. — Giant (China) przeciwko Radzie

(Sprawa T-17/06)

(2006/C 74/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Giant (China) Co., Ltd (Kunshan, Chiny) [Przedstawiciel: adwokat P. De Baere]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1892/2005 z dnia 14 listopada 2005 r. kończącego częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych w przywozie rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾ w zakresie w jakim:
 - odrzuca ono wniosek skarżącej o przyznanie jej statusu spółki działającej w warunkach gospodarki rynkowej;
 - narusza art. 253 WE poprzez brak uzasadnienia odrzucenia wniosku skarżącej o przyznanie jej rzeczoności statusu; i
 - narusza przepisy WTO poprzez zastosowanie post factum względem chińskich producentów eksportujących do niektórych Państw Członkowskich kryteriów gospodarki rynkowej; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa chińskiego, produkującą głównie rowery i części do nich, przeznaczone do wywozu do Wspólnoty. Kwestionuje ona rozporządzenie nr 1892/2005 kończące częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych w przywozie rowerów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

Strona skarżąca na poparcie swej skargi podnosi przede wszystkim zarzuty naruszenia rozporządzenia Rady 384/96 („rozporządzenia podstawowego”) i art. 253 WE, te same, które podniosła uprzednio w sprawie T-372/05⁽²⁾.

Skarżąca twierdzi ponadto, że zaskarżone rozporządzenie narusza przepisy Światowej Organizacji Handlu („WTO”), stosując kryteria gospodarki rynkowej względem chińskich eksporterów do pięciu Państw Członkowskich, których ustawodawstwo antidumpingowe nie przewidywało takich kryteriów w momencie przystąpienia Chin do WTO.

⁽¹⁾ (Dz.U. L 302 z 19.11.2005, str. 22)

⁽²⁾ (Dz. U. C 315 z 10.12.2005, str. 17)

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2006 r. — Zenab przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/06)

(2006/C 74/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Zenab SPRL (Bruksela, Belgia) [Przedstawiciele: adwokaci J. Windey i P. de Bandt]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 9 listopada 2003 r. nr 648599,
- stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty i nakazanie zapłaty przez Komisję na rzecz skarżącej (i) kwoty 36.707 EUR tytułem odszkodowania za koszty poniesione w ramach zaproszenia do składania wniosków oraz (ii) kwoty zadośćuczynienia za szkody niematerialne z uwagi na naruszenie reputacji oraz odszkodowania za szkody materialne wynikające ze zwłoki w realizacji projektu EuroVOD i powołania biegłego w celu oceny tej szkody, w wysokości orzeczonej przez biegłego wyznaczonego przez Sąd,
- w każdym przypadku obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2005 r., na mocy której odrzucono przedstawiony przez skarżącą wniosek o przyznanie finansowego wsparcia Wspólnoty w ramach programu MEDIA Plus (zaproszenie do składania wniosków INFSO/MEDIA/04/05), oraz naprawienie szkody, którą zdaniem skarżącej poniosła ona w wyniku wydania zaskarżonej decyzji.

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności skarżąca podnosi dwa zarzuty. Pierwszy zarzut oparty jest na bezprawnej, w przekonaniu skarżącej, delegacji kompetencji Komisji na rzecz grupy ds. konsultacji technicznej powołanej w celu wypowiedzenia się w przedmiocie złożonego przez skarżącą wniosku o przyznanie wsparcia finansowego.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie, które w jej przekonaniu uzasadniają stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. Subsydiarnie skarżąca podnosi, że zawarte w zaskarżonej decyzji uzasadnienie jest niewystarczające i zawiera sprzeczności, jak również nie pozwala na zrozumienie podstaw uzasadniających odrzucenie jej wniosku.

W ramach skargi o odszkodowanie skarżąca, powołując się na zasadę pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty, żąda naprawienia szkody, którą jej zdaniem poniosła w wyniku dokonania błędnej oceny jej wniosku złożonego w ramach omawianego zaproszenia do składania wniosków. Skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek staranności i dobrej administracji oraz że takie postępowanie stanowi istotne naruszenie prawa wspólnotowego uzasadniające stwierdzenie pozaumownej odpowiedzialności Wspólnoty.